

Nienke, een meisje met een onterecht label.

Zaterdag 4 december 2010.

De wereld om ons heen is wit en dat maakt dat de sfeer totaal anders is dan door het jaar heen het geval is.

Die zaterdag rijd ik door de provincie Friesland op weg naar een klein plaatsje, Opende genaamd, dat net in Groningen ligt.

Een 'randgeval' zou je het kunnen noemen.

Dat past ook als ik aan het meisje denk dat ik zal ontmoeten, Nienke. Zij wordt ook overal van het kastje naar de muur gestuurd en hangt er tussenin. Tussen beloftes en echte feiten!

Zij heeft een label opgeplakt gekregen waar zij maar niet vanaf komt, maar gelukkig zien haar ouders dat anders en zijzelf is slim en denkt ook het hare ervan. Eerder had ik al een gesprek per telefoon gehad met haar oma en moeder en het was mij duidelijk dat we ook hier weer te maken hadden met de gevolgen van lichaamsvreemde stoffen die overal genegeerd worden en een enorme impact hebben op een gezin.

Zodra ik binnen ben bij deze familie begint de moeder te vertellen. Het duurt niet lang of Nienke komt ook thuis. Zij is naar zwemles geweest en doet enorm haar best om zo snel als mogelijk is haar C diploma te halen.

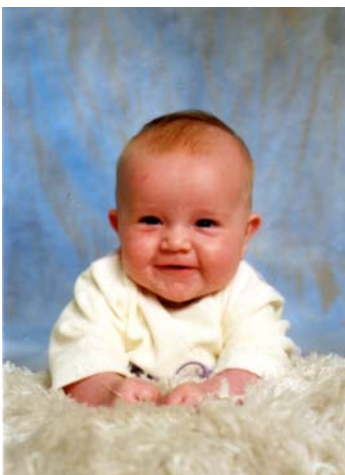
Nienke weet meteen wie ik ben. Ze noemt mijn naam, geeft een hand en reageert zoals alle meisjes van negen jaar doen.

Wel is al snel duidelijk dat zij niet over vaccins wil praten en er ook niet mee geconfronteerd wil worden. Ze wil ze echt niet hebben, dat zegt zij ook letterlijk.

Dus ik vertel haar snel dat ik ook van mening ben dat mensen juist na moeten denken en niet zomaar een spuit moeten halen. Ik ben het met haar eens, dat benadruk ik haar en dat stelt gerust. Zo is helder dat ik niet iemand ben van een instantie die weer komt proberen om haar in een richting te kletsen die zij niet wil.

Om dit te bevestigen laat ik haar mijn boek zien. Meer bewijzen kan ik op dat moment niet geven. Maar dat was goed. Er was vertrouwen.

Ook haar vader komt binnen, zij hebben een tankstation aan huis dus het is bedrijvig maar ook hebben beide ouders op deze wijze aandacht voor Nienke.

Nienke is geboren op 15 mei 2001.

Ondanks een geboorte die niet vlekkeloos verliep en waarbij diverse fouten zijn gemaakt, deed Nienke het geweldig. Zij ontwikkelde zich goed en al snel bleek dat zij zich in verhouding tot leeftijdsgenootjes in snel tempo ontplooid van baby naar peuter.

Zij draaide zich met drie maanden uit eigen beweging om en met zes maanden zat de kleine dame zelfstandig in de kinderstoel vervolgens liep zij in december.

Als je bedenkt dat zij in mei geboren was, dan ging zij als een trein qua bewegen, lopen en doen. Dit alles gebeurde in een tijdsbestek van even

zeven maanden. Ze was in verhouding altijd een paar stappen verder dan leeftijdsgenootjes. Bij baby zwemmen zat zij niet bij de groep van zes maar van negen maanden. De ouders hadden absoluut geen reden zich ongerust te maken; ze functioneerde goed en eerder kwam de gedachte bij hen op dat ze misschien wel hoogbegaafd was.

Toen zij een jaar werd kon zij al een puzzel van vijftien stukjes in een zeer kort tijdsbestek maken en dronk ze zelfstandig uit een beker met een rietje. Alles oogde normaal en ging goed. De omgeving viel dit ook op en vaak was het zo dat er verteld moest worden dat zij jonger was dan men inschatte.

Van de ene op de andere dag werd alles anders! Ineens veranderde alles rond Nienke. Ze werd afwezig en op het consultatiebureau opperde men dat zij wellicht doof was. Nienke scoorde ook niet goed met de diverse gehoortesten en het leek erop dat zij niets meer in zich opnam van wat er om haar heen gebeurde. Terwijl zij juist een fotografisch geheugen had voor details. Zo toonde zij geen emoties, er was geen contact, er was iets mis, maar wat?

De gedachte dat zij mogelijk toch een zuurstoftekort had opgelopen bij haar geboorte speelde door het hoofd van haar ouders maar eigenlijk kon dat niet; dat had zich dan al veel eerder moeten openbaren. Ze was eerder juist goed, ze kon puzzelen, ze was snel en *opeens* was het anders. Toen ze rond de 2, begin 3 jaar was kreeg zij op recept Prednison. Dit kreeg zij in een spuitje in haar mond toegediend in plaats van tabletjes. Panisch was zij daarvoor, het resultaat was dan ook dat het er weer met een boog uitkwam.

De jaren verstreken...

De jaren volgden elkaar op en toen Nienke een jaar of 3, rond de 4 was ging het helemaal mis. Ze vertoonde raar gedrag, was afwezig, reageerde niet en bleef ook hangen in negatief gedrag. Ze was moeilijk te corrigeren.

De ouders kwamen tot één conclusie, de eens zo heldere, pientere dochter was veranderd in een meisje waar je weinig mee kon uitvoeren. Zomaar van de ene op de andere dag; hun wereld stortte in en vraagtekens waren er veelvuldig. Waarom? Hoe? Wat was er aan de hand? Waarom geen begrip?

Een pluspunt was dat Nienke geen boze buien kreeg, dat zou het nog moeilijker gemaakt hebben.

Er was nauwelijks contact en dat had uiteraard ook de nodige gevolgen voor het aanwezig zijn op school.

Wie eenmaal in het schoolcircuit zit en er zijn problemen dan rol je een batterij aan instanties in en krijg je het druk met naar iedereen te luisteren; alle tests die men wil afnemen, want er moet koste wat het kost een diagnose gesteld worden.

Iets moet een naam krijgen zodat daar een label aan gehangen kan worden en bij een label hoort een pad van (be)handelingen, eventuele farmaceutische 'oplossingen', en het is gemakkelijk als iets een naam heeft, dan begrijpt men overal wat er gaande is!

Althans zo denkt men, maar of de praktijk zo werkt kunnen we ons afvragen! Zo kwam het dat 'Accare' werd ingeschakeld.

Dit is een team dat bestaat uit personen die testen of kinderen autistisch zijn. Er werd gekeken naar ADHD, PDD NOS en de eindconclusie was 'AUTISME'...

De wereld van de ouders stortte letterlijk in. Er volgden jaren van stress en hulpverleners die allemaal aangaven het te 'weten'.

De medicatie Nedeltran, voorgeschreven als de voorloper van Ritalin, voelde heel verkeerd. Haldol en Dipiperon werden eveneens voorgeschreven maar dat hebben zij maar één keer gegeven. Het was niet om aan te zien om Nienke door de medicijnen te zien veranderen. Speciaal onderwijs was ook een punt dat niet paste bij de eerste jaren van Nienke's leven. De verwachtingen waren in die tijd heel anders en de ouders konden niet bevatten dat zij aangeland waren op een punt waarop er van alles gebeurde waar zij geen enkele vat op hadden.

Dan waren er ook zoveel dingen die niet pasten bij het beeld autisme.

Lichamelijke gezondheidsproblemen

Vanaf Nienke's vierde jaar brak een tijd aan die in het teken stond van vele gezondheidsproblemen. Dit duurde tot in het zesde jaar. Een opname in het ziekenhuis kon niet meer uitblijven en uiteindelijk bleek dat zij nierbekkenontsteking had, gepaard met hoge koorts en een volle maangezicht. Het gezicht van Nienke veranderde ook enorm, het was absoluut niet meer het meisje zoals zij was na haar geboorte. Haar moeder zei: "Je kon het vergelijken met een Edammerkaas."

Er volgde weer een andere medicatie met de naam Trimethoprim.

Lactose kreeg zij eveneens voorgeschreven met de opmerking dat zij dit haar verdere leven wel moest blijven gebruiken.

De ouders werden steeds wanhopiger maar als je eenmaal in een circuit zit en men zegt het allemaal 'te weten', zie dan als ouders maar te begrijpen wat er gaande is.

Een nieuwe fase brak aan!

Wie open blijft staan voor andere informatie zal altijd weer iets vinden. Zo verging het deze familie ook en via, via kwamen zij in contact met de site van Ron Fonteine.

Ook vernamen zij dat Tinus Smits uitkomst kon bieden in het doolhof van de problemen rond Nienke. De informatie die beschikbaar was werd goed bekeken.

De oma van Nienke was ook zoekende op dit informatiefrent en zo kwamen zij met elkaar toch uit op het feit dat er andere middelen zijn dan de medicatie die volgens de artsen toegediend moesten worden. Oma liet zich niet met een kluitje in het riet sturen en las van alles op de site van Ron en Tinus.

De site van Ron bevat veel informatie over van alles en nog wat, een verzameling over vele onderwerpen. Tinus Smits was homeopathisch arts en is in ons land zeer bekend

geworden omtrent zijn andere kijk op vaccinaties en het ontstoren daarvan.

Vitamine C kwam overal als 'het middel' naar voren waarvan wij schromelijke tekorten opbouwen als we daar niet op letten.

Bekend is dat ons lichaam dat zelf niet kan aanmaken en het dus uit goede voeding moeten halen om voldoende in ons lichaam te verzamelen, zodat het ons helpt tegen invloeden en aanvallen van buitenaf. Deze invloeden en aanvallen kunnen medicijnen zijn, vaccins,

verkeerde voeding, stress maar ook de toegevoegde stoffen in ons voedsel zijn boosdoeners. Zo kun je een waslijst maken waar wij ons tegen dienen te wapenen, maar wel op een positieve manier en dat is via natuurlijke hulpbronnen.

Vele dieren maken van nature zelf vitamine C aan maar wij mensen missen een enzym, wat wij heel vroeger wel hadden. In de loop der eeuwen is dat verdwenen en zullen we er zelf om moeten denken. Dan wil het niet zeggen dat dieren die dit zelf wel aanmaken per definitie dan ook automatisch genoeg krijgen, maar wij zullen zeer waakzaam moeten zijn. Vitamine C leek bij Nienke een hulpbron te kunnen worden.

Zonder medeweten van de kinderarts waren zij thuis gestopt met de medicatie en op eigen houtje begonnen met een hoge dosering vitamine C Calcium Ascorbate.

Calcium Palmitate en Chlorella tabletten vervingen samen met de vitamine C de medicijnen die eerder voorgeschreven waren.

De kinderarts was hier *niet* van op de hoogte en tijdens een controle was deze zeer te spreken over de resultaten van de medicijnen die door hem waren voorgeschreven. Volgens hem was te zien dat er vooruitgang geboekt werd.

De reactie was dan ook dat Nienke niet mocht stoppen met het innemen en dat ze dus zeer belangrijk waren.

Wat deze man niet wist was dat de medicatie al vijf maanden niet meer toegediend werd. Sinds de vitamine C in beeld kwam en Nienke dit consequent kreeg toegediend is er nooit meer een opname in het ziekenhuis geweest.

Op 6 jarige leeftijd werd Nienke weer getest en de uitslag was een IQ van 50 waarop een uitslag volgde voor een ZMLK school cluster 3.

Dit alles bleef knagen bij haar vader en moeder en dat had tot resultaat dat zij verder bleven zoeken en weer een nieuwe fase ingingen.

Grote veranderingen vanaf oktober 2009.

Eindelijk brak er een tijd aan waarin het tij leek te keren.

Nienke zal herstellen en dat is te danken aan Dr. Jan Roxs.

Dr. Jan is homeopathisch arts te Paterswolde. Na een bezoek aan zijn praktijk is besloten Nienke te ontgiften. Dat wil zeggen dat alle lichaamsvreemde stoffen verwijderd zullen worden en zo ook de gevolgen van vaccins.

De resultaten zijn enorm, Nienke krijgt praatjes voor tien en haar ouders krijgen een heel andere dochter.

Ze kan grapjes maken en haar gezichtsuitdrukking past weer bij haar leeftijd en persoontje.

Haar ogen sprankelen en het volle maangezicht wat zij veelvuldig had verdwijnt.

Dan komt er het moment dat Nienke niet meer naar school wil; daar past ze niet meer tussen, ze kan zich niet ontplooien.

Thuis leerde zij in vier weken tijd lezen, schrijven en rekenen. Dat had ze de twee jaren daarvoor op school niet gehad.

Hoezo een IQ van 50?

Ze weet heel goed aan te geven dat zij naar een normale school wil zoals andere kinderen in hun dorp.

Alle puzzelstukjes vallen op zijn plaats!

Toen Nienke ongeveer twee, drie maanden was kreeg zij in de nacht een koortsaanval. Een aanval van benauwdheid, haar ogen draaiden weg en haar moeder is met haar in een warm

bad gaan zitten met het raam open. Nienke ontspande. Dat is overigens ook de periode dat kleintjes vaccinaties krijgen.

In de derde, vierde maand herhaalde het zich weer in de vorm van hoge koorts en ernstig ziek zijn. Dat was na vaccinatie tegen Meningokokken.

Volgens de huisarts had Nienke de zesde ziekte. De keer ervoor was dan de vijfde en zo geven zij dit soort reacties een naam. Ziektes die tegenwoordig voorkomen moeten ook een naam hebben dus praat men o.a. over de vijfde of zesde ziekte.

Het vaccinatieboekje bracht de laatste puzzelstukjes op hun plaats.

Het was glashelder, elke keer als Nienke in een vaccinatieronde had meegedaan dan werd ze soms een aantal dagen en soms een aantal weken heel *ernstig ziek*.

Dit ging vaak gepaard met hoge koorts, vage vlekjes, volle maangezicht en eenmaal werd er gevreesd voor Meningokokken. (Hersenvliesontsteking).

Alle ellende is nooit in verband gebracht met de vaccinaties. De laatste keer kreeg Nienke deze rond drie en een halfjarige leeftijd en vanaf dat moment was het volledig mis.

Dat was de nekslag. De jaren daarna waren een doffe ellende.

De oproep voor de BMR en DTP vaccinaties kwamen ook bij hen in huis maar hier gaven zij geen gehoor aan.

Er kwam een herhalingsoproep maar Nienke heeft deze zelf zoals haar moeder omschreef in duizenden eindjes verscheurd.

Ze is 'allergisch' voor het woord vaccinatie. Wil er echt niets over horen. Hoezo weet een kind zelf wat wel en niet goed is?

Let maar eens op als een kleintje gevaccineerd wordt. Het echte huilen begint pas op het moment dat de inhoud, de vloeistof, het lichaam ingaat. Er is nog niet eens een reactie op de prik van de naald maar wel op de vloeistof. Velen zullen nu zeggen: "ja logisch dat een kind dan van slag is," maar wie echt oplettend is zal begrijpen hoe dit zit.

Zo had Nienke een keer een enorme antipathie tegen een vaccinatie en de persoon die het vaccin wilde toedienen was van mening dat de moeder het kind stevig vast moest houden. Dat is al een gebeurtenis die, als we daar echt bij nadenken, bijzonder vervelende indrukken achterlaat. Vastgekneld... je kunt geen kant op en dan komt een vreemde persoon je even iets inspuiten. Gevoelsmatig klopt dat al niet en er zijn kinderen die dit ook zo oppikken.

Nienke moet haar plekje in de maatschappij 'verdiene'...

Als je dit hoort dan schieten woorden te kort. Men heeft haar een label opgeplakt. Ze zou autistisch zijn maar aan dat beeld voldoet zij helemaal niet.

Dat deed ze al niet, maar de gevolgen van de vaccins gaven haar lichaam een uitstraling welke ook niet fleurig en gezond was, maar van meet af aan was duidelijk dat het vakje autist absoluut niet klopte. Er was iets anders aan de hand wat niet erkend en herkend werd. Nienke's negende verjaardag is groots gevierd. Dat was 15 mei 2010.

De ouders hadden een gevoel als op de dag van haar geboorte, zij kregen een dochter. Een nieuwe start!

Er is in die periode een zware last van hun schouders gevallen maar er waren nog hindernissen te overwinnen. Dat bleek al snel en die waren niet zo zuinig ook!

Want dat label 'autist' bleef hen achtervolgen.

Het proefdraaien op de gewone basisschool in hun eigen dorp in mei ging niet door. Na een halve dag was deze 'pret' veranderd in een nachtmerrie. De directrice nam Nienke direct apart en ging haar testen. De schoolfotograaf kwam die ochtend op school en Nienke mocht niet op de foto. Om twaalf uur treffen de ouders een verdrietige, gefrustreerde dochter aan.

Logisch! Niet op de foto mogen en direct zonder te acclimatiseren alweer apart genomen worden omdat er zondig een test gedaan moest worden.

Nienke associeerde de directricekamer met de 'time out' kamer van eerdere belevenissen op de dagbesteding waar zij eerder zat. Daar heeft ze nog regelmatig nachtmerries van.

Ze is die ochtend in mei 2010 getest, geobserveerd en (be)veroordeeld!

Een week later ligt er een rapport klaar en het oordeel was dat zij terug moest naar de dagbesteding.

De uitslag luidt: 'het IQ is zeer laag en de hersentjes zijn gecrasht'.

Als Nienke verder moet socialiseren dan zijn daar logeerboerderijen voor. De moeder van Nienke wordt afgeschilderd als een overspannen vrouw die maar niet wil erkennen dat zij een dochter heeft die zeer beperkt is.

De ouders krijgen de indruk dat het eigenlijk schandalig is dat zij hun dochter heel gewoon op school willen hebben.

De moeder kreeg de opdracht zich te melden bij de huisarts omdat zij overspannen zou zijn.

De huisarts verwijst haar door naar maatschappelijke hulpverlening. Niet omdat zij ziek is, want zij is heel stabiel, maar om een mening te voorkomen van bureau jeugdzorg.

Vervolgens gaat de 'Stichting MEE' zich er ook mee bemoeien. (Ondersteuning bij leven met een beperking). De belofte was dat het goed zou komen. Er volgden weer tests en het label 'autist' wil men maar niet verwijderen.

De leerplichtambtenaar doet nog een duit in het zakje door per telefoon te vermelden dat Nienke terug moet naar de dagbesteding. *Deze ambtenaar heeft Nienke nog nooit persoonlijk ontmoet.*

Hoe dwaas kan het gaan?

De ene persoon zal over de andere beslissen, *zonder kennis van zaken!* Men gaat af op papiertjes en bevindingen. Of is het zo ernstig om toe te geven dat men het bij het verkeerde eind heeft gehad?

Is het voor ieders ego beter om door te gaan en vol te houden, want toegeven wil ook zeggen dat de diagnose verkeerd is geweest.

Dat bleek al bij de kinderarts. Doorgaan met je medicijnen, vooral niet stoppen, dat kan niet. Terwijl er al maanden eerder besloten was wel te stoppen maar zonder overleg met die arts. Gelukkig maar, want het hek was anders helemaal van de dam.

Nienke verandert in een zeer onzeker meisje, maar zou je ook niet van alle testen die men afneemt en alle beloftes die gegeven worden en weer net zo gemakkelijk ingetrokken?

Menig volwassen persoon zou van schrik aan de antidepressiva gaan om alles verder maar te ontlopen.

Dat is de verkeerde weg maar je zou ze de kost moeten geven! En dan zou een meisje van negen jaar dit zich allemaal maar moeten laten welgevallen?

Nienke blijft thuis! Ze voelt zich door de aanpak van de school in het dorp afgewezen en dom.

Wat een ervaring, ze verheugde zich op die dag, maar na een halve dag was alles veranderd in een nachtmerrie.

Toch zijn er andere geluiden!

Er zijn reacties dat Nienke zo veranderd is, zo verstandig is en dat haar uiterlijk in positieve zin is veranderd.

Zwemlessen waren ook niet voor haar weggelegd en dus zorgden de ouders ervoor dat Nienke op zwemles ging. In korte tijd (15 lessen) haalde zij diploma A op 3 juli.

Op zwemles weet niemand van haar voorgeschiedenis en daar krijgt ze alleen maar complimenten. De eigen omgeving ziet dat er veranderingen zijn. De vraag wat de ouders met Nienke hebben gedaan is er veelvuldig maar wel in de positieve zin van het woord. Er was een moeder op zwemles die verzuchtte dat haar kind het zwemmen nooit zou leren, of de moeder van Nienke wilde ruilen. Wat een bijzonder kind. Deze moeder wist niet wat voor een compliment zij daarmee gaf aan de ouders van Nienke. Wie niets weet van alle hindernissen van de jaren ervoor ziet niets negatiefs, alleen maar dat zij juist heel veel kan.

Nienke is weer getest en dat was een bijzonder moment waar alles vanaf hing. Het duurde ongeveer 3 weken voor de uitslag kwam. De conclusie was dat *autisme niet aan de orde was* maar dat Nienke juist leergierig is.

Het advies luidde dat zij naar een SBO school moet. (Speciaal onderwijs). Dat werd weer wachten waar allen moe van werden want ook Nienke gelooft niets meer.

Ondertussen haalde zij haar zwemdiploma B en kreeg dat in 10 lessen voor elkaar.

In september 2010 was er goed nieuws. Na de herfstvakantie mocht Nienke naar school. Zij was in de wolven, eindelijk normaal net als andere kinderen meedraaien, mee kunnen praten en gewoon doen wat alle kinderen in haar omgeving deden.

Stichting MEE bemiddelde, alles leek goed te komen. Leek... maar schijn bedriegt!

Er was een vergadering en de voorzitter daarvan was ook de directeur van de desbetreffende school.

Alle etiketten die Nienke eerder heeft gehad zijn weer 'in ere hersteld'! De ouders mogen zelf in beroep om dat er weer af te krijgen.

Nienke heeft de 4-daagse gezwommen en op het moment dat ik bij hen ben zwemt zij voor het diploma C. Daarnaast zit zij op wedstrijd zwemmen.

Marleen, een Pabo-studente komt bij hen thuis en geeft twee maal per week 2 uur les.

Het laatste nieuws is dat er nu vanuit een school volgens het Jenaplan is toegezegd dat het niet zo moeilijk moet zijn om Nienke in januari bij hen op school te krijgen.

Dat is de laatste poging die nog ondernomen zal worden en anders is thuisonderwijs de allerlaatste optie.

Zou dit mogelijk de beste optie zijn?

Als je toch alles op een rijtje plaatst hoe zij zijn behandeld. Ondertussen heeft Nienke zich op vele fronten ontwikkeld en kan aan haar oma exact vertellen waar dit of dat op de computer is te vinden. Ze kan de routeplanner instellen en onderweg leert zij spelenderwijs hoe plaatsen ten opzichte van elkaar liggen.

Ze kan rekenen, lezen en schrijven. Ze is iets op achter door alle hindernissen en capriolen, maar je zult ook maar op een dagbesteding geplaatst worden terwijl je daar niet hoort.

Nienke heeft op mij een heel gewone indruk gemaakt. Ik heb ook foto's gezien van de periode waarin zij er heel slecht uitzag. Die wilde ik niet plaatsen om aan allen te laten zien. Wel een babyfoto en eentje toen zij een jaar of 3 was.

Dat was voor de ellende helemaal uitbrak.

Zelf mocht ik ook foto's van haar maken en ze keek mij recht aan en was heel direct in haar oordeel. Ze had heel goed door waar wij over spraken en er moest heel goed duidelijk gemaakt worden dat ik haar niet kwam bekritisieren.

Dat begreep ik volkomen want dat heeft men al genoeg met haar gedaan.

Lieve Nienke ik wens je het allerbeste, samen met je ouders. Je bent een heel normale dame van 9 lentes.

De resultaten van Dr. Jan Roxs zijn zichtbaar en daar kan ik een oordeel over geven omdat ik inzage heb gehad in familiekiekjes.

Wat is toeval? Dr. Jan 'ken' ik ook persoonlijk een beetje door het contact dat wij al langer hebben. Het was een verrassing om te horen dat Nienke door hem zo goed geholpen is.

Als laatste wil ik jullie bedanken dat jullie mij een blik gunden in een periode die absoluut niet fijn was, maar jullie verhaal zal anderen weer kunnen helpen.

Wie toch zijn of haar kind wil laten vaccineren: wees alert na elke vaccinatie. De ouders van Nienke wisten het toen niet maar achteraf vallen de puzzelstukjes op hun plaats.

Nog beter is het om je zo goed in te lezen en deze verhalen zoals van Nienke zeer serieus te nemen want hier is duidelijk gebleken dat vaccins de boosdoeners waren.

Wat is verstandig?

Vaccins laten inspuiten omdat je dan denkt ziektes te vermijden?

Of... is het misschien verstandiger het lichaam zo goed te voeden en serieus te nemen zodat het eigen systeem het allemaal kan handelen?

En... vergeet ook niet dat kinderziektes een functie hebben.

Laat het verhaal van Nienke vele mensen

wakker maken opdat zij gaan nadenken.

De puzzel op de foto is Nienke aan het maken! Ze heeft er al diverse gemaakt!

Haar verhaal is ook bedoeld om bij anderen de puzzelstukjes op hun plaats te laten vallen.

De champagne kan ingeschonken worden!

Tot zover was ik op de hoogte wat er omtrent Nienke speelde.

Vrijdagavond 10 december had ik een blijde moeder aan de telefoon. De moeder van Nienke, die mij vertelde dat Nienke die dag haar zwemdiploma C had gehaald. Totaal heeft zij 33 lessen van een half uur gehad waarin zij alle drie de diploma's heeft gehaald. Voor haar C diploma heeft zij 8½ uur nodig gehad.

En dan te bedenken dat Nienke nog steeds op de wachtlijst staat om aangepaste zwemles te krijgen voor kinderen met een beperking. Dan zou zij ook geen diploma's krijgen maar een certificaat. Ze gaat nu verder met zwemmen voor wedstrijden en allen vinden haar prestaties geweldig. Op zwemles weet niemand welke achterliggende verhalen zich hebben afgespeeld, dus wordt zij normaal benaderd en vindt niemand haar uit de toon vallen.

Men kijkt dus niet met een dubbele bril maar ziet een kind dat normaal functioneert.

Na mijn bezoek is ook de directeur van de school bij hen thuis geweest, de school die volgens het Jenaplan werkt. Nienke heeft deze man heel duidelijk gemaakt dat zij op 3

januari gewoon naar school komt zonder proefperiode, maar van plan is te blijven. Ze heeft al vijf keer meegemaakt dat zij werd afgewezen, nu is het mooi geweest!

Ze schaatst op de oude noren van haar moeder en zal naar het Thialf stadion te Heerenveen gaan voor schaatslessen.

De moeder van Nienke uit nog, dat Dr. Jan Roxs met geen geld te betalen is en zij niet weet hoe zij hem kan bedanken.

Dus Dr. Jan, wij 'kennen' elkaar ook een beetje, namens Nienke en haar ouders wil ik je ook hartelijk danken want ik heb het proces vernomen via de verhalen en familiefoto's.

Nienke: gefeliciteerd met je behaalde succes, goede feestdagen gewenst en alle goeds voor 2011 samen met je pap en mam.

Nienke het ga je goed!

Je kunt het!

Anneke Bleeker

Bergen NH

12 december 2010

www.verontrustemoeders.nl

www.gezondverstandavonden.nl

(Foto's van Nienke uit baby en peutertijd zijn familiebezit. Overige foto's Anneke Bleeker. Zij mogen allen geplaatst bij dit artikel).

Diverse links, o.a. van medicijnen die Nienke 'moest' nemen.

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Prednison>

http://www.apotheek.nl/Medische_informatie/Medicijnen/Producten/Nedeltran.aspx?mId=10704&rId=1694

<http://www.ziekenhuis.nl/index.php?cat=medicijngids&medgids=question&id=6678>

http://www.apotheek.nl/Medische_informatie/Medicijnen/Producten/Haldol.aspx?mId=10704&rId=718

http://www.apotheek.nl/Medische_informatie/Medicijnen/Producten/Trimethoprim.aspx?mId=10704&rId=358

Site Ron Fonteine en Tinus Smits:

www.leefbewust.com

www.tinusmits.nl

Praktijk dokter Jan Roxs:

www.dokterroxs.nl

Stichting MEE

www.mee.nl

Nederlandse Vereniging voor Thuisonderwijs

www.nvvtto.nl